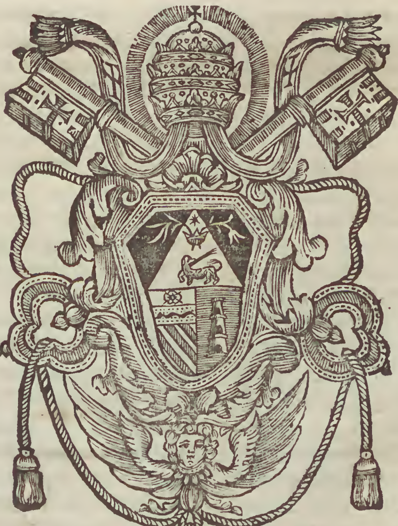
Sanctissimi D. N. D.

BENEDICTI

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

Confirmatio, & innovatio literarum à san. mem. Innocentio Papa XIII. editarum super Ecclesiastica Disciplina in Regnis Hispaniarum cum aliis Ordinationibus.



ROMÆ, MDCCXXIV.

Typis Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

BENEDICTUS
PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

IN Supremo Militantis Eccleſiæ Solio per ineffabilem Divinæ Sapientiæ, atque bonitatis abundantiam, nullo licèt meritorum noſtrorum ſuffragio conſtituti, ea, quæ à Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus Noſtris ad Eccleſiaſticam diſciplinam ſartam, tectamque tuendam, & ubi collapſa eſt inſtaurandam providè diſpoſita eſſe noſcuntur, Apoſtolici muniminis noſtri patrocinio libenter conſtabilimus, noviſque præſidiis, ut exactiùs ſerventur, corroboramus, ſicut ad omnipotentis Dei gloriam, Eccleſiæ decus, ſpecialemque Chriſtifidelium ædificationem expedire in Domino arbitramur. Aliàs ſiquidem emanarunt à fel. rec. PP. Innocentio XIII. Prædeceſſore Noſtro literæ tenoris, qui ſequitur, videlicèt

INNOCENTIUS PP. XIII. = Ad perpetuam rei memoriam = Apoſtolici Miniſterii, quod Nobis, licèt immerentibus, impoſuit Superni diſpoſitio Conſilii, ratio præcipuè exigit, ut Eccleſiaſticæ Diſciplinæ in iis, qui in ſortem Domini vocati ſunt, aut ſervandæ, aut ubi opus fuerit, reſtaurandæ, juxta ſacrorum Canonum inſtituta, & Sanctiſſimas Eccleſiæ leges, & ordinationes omni ſtudio advigilemus; poſt enim primi Parentis lapſum ſemper ad inferiora nos deprimit humanæ mortalitatis infirmitas, & carnis fragilitate obſervantiæ vigor paulatim relaxatur; unde & de mundano pulvere religioſa etiam corda ſordeſcere, & in ipſo Agro Domini ſpinas, ac tribulos identidem germinare quotidiana experientia edocemur: quod ſi noxia inde evellantur, & utilia plantentur, dubitandum non eſt, quin uberior, benedicente Domino, electi ſanctorum operum frumenti meſſis exurgat, omniſque Populus in via Domini, prælucente Clero, feliciter progrediatur. Cum itaque Dilectus Filius Noſter Ludovicus S. R. E. Cardinalis Belluga, & Moncada nuncupatus, Eccleſiæ Carthaginen. ex conceſſione, & diſpenſatione Apoſtolica Preſul, in ipſis Pontificatus Noſtri primordiis, Nobis expoſuiſſet nonnulla Eccleſiaſticæ diſciplinæ rationibus, ac ſaluberrimis Sacri Œcumenici Concilii Tridentini Decretis haudquaquam conſentanea ſenſim in diverſis Inclytæ Nationis Hiſpanicæ locis obrepſiſſe, iiſque ut opportunum remedium adhibe-

retur a Nobis, quibus est commissa plenitudo sollicitudinis, nedum ipse Ludovicus Cardinalis, & Præsul, sed & alii Ven. Fratres Archiepiscopi, & Episcopi Regnorum Hispaniarum humiliter postulassent; eorumque enixis precibus sua etiam studia, ac vota charissimus in Christo Filius Noster Philippus Hispaniarum Rex Catholicus pro ejus singulari pietate, & eximio Christianæ Religionis zelo, datis hac de re ad Nos pluribus literis, conjunxisset: Nos Congregationi particulari nonnullorum èx Venerabilibus Fratribus Nostris eiusdem S. R. E. Cardinalibus Concilii Tridentini Interpretibus a Nobis deputatorum rem omnem sedulò examinandam demandavimus. Id autem cum ab ipsa Congregatione Cardinalium ea, qua par erat, maturitate præstitum, illiusque sententia ad Nos per ejusdem Congregationis Secretarium relata fuerit; de memoratorum Cardinalium consilio, congruum, & opportunum duximus ea, quæ infrà sequuntur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiæ utilitatem, veteris disciplinæ instaurationem, & spiritualem Regnorum Hispaniarum ædificationem, hac nostra perpetuò valitura Constitutione statuere, decernere, & declarare.

1 Primùm igitur, cum a Patribus memorati Concilii Tridentini, Divino afflante spiritu, sapientissimè animadversum fuerit, quantum Christianæ Reipublicæ intersit accuratum haberi delectum circa eos, quibus Sacra Ministeria committenda sunt, & in quorum vitam cæteri Fideles jugiter oculos coniicientes sumpturi inde sunt exemplum, quod imitentur; propertereaque providè ab iisdem Patribus cautum fuerit Ecclesiasticæ Militiæ per primam Tonsuram adscribendos nonnisi illos esse, qui probabilem præbeant conjecturam, se non sæcularis judicii declinandi consilio, sed sincero animo præstandi fidelem cultum, ac servitium Deo, hoc vitæ genus elegisse: volumus, ut pro tutiori ipsius Conciliaris sanctionis executione, ab omnibus Regnorum Hispaniarum hujusmodi Archiepiscopis, & Episcopis, non alii ad primam Tonsuram in posterum admittantur, quàm quibus Ecclesiasticum aliquod Beneficium statim conferendum sit; aut quos constiterit litterarum studio operam sic dare, ut quasi in via ad Ordines, tum Minores, tum etiam deinde Majores suscipiendos versari videantur; vel demum quos viderint expedire alicujus Ecclesiæ servitio, vel ministerio deputari.

2 Et tam in his, qui ad primam Tonsuram, quàm in aliis, qui promoveri ad Ordines etiam minores optaverint, omnino servetur pariter regula ab eodem Concilio Tridentino tradita; nimirum, ut nullus ordinetur, qui judicio sui Episcopi non sit utilis, aut necessarius suis Ecclesiis, quique illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cujus utilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, ubi re ipsa functiones muneri suo consentaneas exerceat. Quod si

qui

qui modò reperiantur, vel Clericali Tonſura jam initiati, vel ad Ordines ſive minores, ſive majores jam promoti, qui nulli certæ Eccleſiæ, vel loco pio adſcripti fuerint: Epiſcopi adſcriptionem hujuſmodi, vel a ſeipſis, vel a Prædeceſſoribus ſuis omiſſam, ſtatim ſuppleant, non minùs quoad omnes in majoribus Ordinibus, etiam Presbyteratus, conſtitutos, quàm quoad eos, qui vel ſola prima Tonſura, vel minoribus Ordinibus initiati, Beneficium tamen Eccleſiaſticum poſſident. Ex reliquis autem, ut præfertur, vel ſola prima Tonſura inſignitis, vel in minoribus Ordinibus conſtitutis, ſed Beneficio carentibus, nonniſi eos adſcribant, quos Eccleſiis ſuis utiles, vel neceſſarios eſſe judicaverint. Cæterum antedictæ adſcriptionis executionem differri poſſe per aliquod temporis ſpatium, quod ipſis Epiſcopis conveniens videbitur, permittimus quoad eos, qui à Diœceſi, in qua Tonſuram, vel Ordines ſuſceperunt, cauſa ediſcendi litterarum ſcientias in aliqua publica Uniuerſitate, vel Gymnaſio, ſive ex alia rationabili cauſa à ſuo Epiſcopo approbata, vel approbanda; abſentes reperiantur.

3 Cum autem Clerici, qui in Epiſcopalibus Seminariis educantur, ut commodiùs ad literarum, ſacrarumque rerum ſtudium operam conferre, aliiſque à Concilio Tridentino præſcriptis addiſcendis magis aſſiduè incumbere poſſint, teneantur juxta ejuſdem Concilii Decretum diebus tantùm feſtis Cathedrali, aliiſve loci Eccleſiis inſervire: hanc quidem ſervitii per eos obeundi rationem ſervari in omnibus Hiſpaniarum Diœceſibus, necnon ipſos generalibus dumtaxat totius Cleri ſupplicationibus, ſive Proceſſionibus intereſſe volumus, & mandamus; ſublata quacumque majoris ſervitii conſuetudine, etiam immemorabili, poſpoſitaque etiam quacum- Appellatione, aut Inhibitione. Si quod autem Seminarium reperiatur, cujus fundatione aliter cautum eſſet ob adiectam gravioris ſervitii legem ab illo, qui Seminarium ipſum fundaverit, ſeu dotaverit, vel ei piam aliquam largitionem contulerit; Epiſcopi ad Nos, & pro tempore exiſtentem Romanum Pontificem id referant, ut deſuper opportunè provideri valeat.

4 Præterea, cum maximè deceat eos, qui propriùs ad Sacratiſſima Myſteria acceſſuri ſunt, ultra cætera requiſita, congruenti etiam pollere ſcientia, qua præditi viam ſalutis indicare aliis Chriſtifidelibus poſſint: Epiſcopi nonniſi eos ex Clero tam Sæculari, quàm Regulari ad Sacros Ordines admittant, quos ob ſcientiam, aliaſque qualitates eo gradu verè dignos per diligentem inquiſitionem compererint; adeout ſatis non ſit illos, qui promoveri ad Ordines prædictos optant, linguam latinam intelligere, Cathechiſmo inſtructos eſſe, atque aptè reſpondere quæſitis circa Ordinem ſuſcipiendum ſibi in examine propſitis. Qui verò ad Præsbyteratum erunt aſſumendi, idonei priùs per accuratum ſimiliter examen com-

probentur ad ministranda Sacramenta, & ad Populum docendum ea, quæ scire omnibus necessarium est ad salutem: quod quidem ut rectè præstari possit eosdem Episcopos in Domino hortamur, ut quantum fieri potest, eos tantùm ad Sacerdotium assumant, qui saltem Theologiæ moralis competenter periti sint.

5 Quod si Domicilium in una Diœcesi habentes, Beneficium verò in altera, ordinari ad ejusdem Beneficii titulum optaverint ab Episcopo, in cujus Diœcesi Beneficium hujusmodi situm est: Episcopus Domicilii debeat eos, si in suam Diœcesim reversuri sunt, super scientia, vel idoneitate examinare ante concessionem Litterarum Testimonialium super eorum natalibus, ętate, moribus, & vita juxtà Constitutionem fel:rec: Innocentii Papæ XII. Prædecessoris Nostri, quæ incipit *Speculatores* obtinendarum; addito quoque compertæ idoneitatis testimonio in iisdem litteris: hęque concedi nullatenus debeat, si antedicto examine tamquam habiles approbati non fuerint, iisque juxta præmissam formam non impetratis, minimè possint ab alio Episcopo, cui etiam ratione obtenti Beneficii subiecti sint, ad Ordines promoveri: sique secus fiat, Ordinans quidem à collatione Ordinum per annum, Ordinatus verò à susceptorum Ordinum executione, quamdiù proprio Ordinario videbitur expedire eo ipso suspensus sit, aliisque insuper gravioribus pœnis pro modo culpæ, Nostro, & pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis uterque subjaceat. Cumque etiam juxta memoratam Innocentii Prædecessoris Constitutionem ratione, ac titulo Beneficii in aliena Diœcesi obtenti non aliter liceat Ordines ab Episcopo ejusdem Diœcesis suscipere, quàm si Beneficium prædictum sit ejus redditus, ut ad congruam vitæ sustentationem, detractis oneribus, per se sufficiat; declaramus, sufficientiam hujusmodi præfiniendam esse, non juxta Taxam Synodalem, sive morem pro promovendis ad Sacros Ordines vigentem in loco prædicti Beneficii (nisi tamen illud continuam, & præcisam residentiam requirat), sed juxta Taxam, vel, ea deficiente, juxta morem in alio loco Domicilii vigentem.

6 Porrò ad sartam, tectamque servandam Ecclesiasticam Disciplinam non minùs momenti habet, quod Clericali militiæ nomen dare non permittatur iis, qui haud satis idonei sint, quàm quod eidem militiæ jam adscripti laudabilem vivendi rationem sectentur, eamque morum exhibeant innocentiam, quæ Sanctitati suscepti instituti respondeat, multòque magis, quod abstineant iis, quæ à Sacris Canonibus jure meritoque vetita sunt, uti prorsus indigna hominibus Tabernaculum Domini inhabitantibus, & venerando Altaris ministerio dedicatis. Statuimus propterea, atque decernimus, quod, si qui sunt Clerici, aut prima Tonsura, aut Ordinibus minoribus initiati, nullumque Ecclesiasticum Beneficium possidentes, qui, neglectis Concilii Tridentini Decretis, habitum Clericalem,

ac

ac Tonsuram non deferant; vel si etiam deferant, non tamen certæ Ecclesiæ, aut Loco Pio, cui ex mandato Episcopi adscripti fuerint, inserviant, sive in Seminario Ecclesiastico, vel in aliqua Schola, aut Universitate de licentia sui Ordinarii non versentur; Episcopi, nulla etiam præmissa monitione, eos privilegio Fori privatos declarent, eorumque adscriptionem servitio certæ Ecclesiæ anteà factam deleri jubeant. Sique ii meliorem vitæ rationem non inierint, aut etiam si alii sint, quos ex propria culpa efficiendos idoneos promotioni ad Sacros Ordines sperari nequeat, iidem Episcopi, servatâ formâ à Sacris Canonibus traditâ, ad privationem aliorum Clericalium Privilegiorum contra ipsos procedant. Ubi verò reperiantur Clerici Cappellanias, vel Beneficia, cujuscumque etiam tenuis redditus, obtinentes, quorum improba vita aliis offensionem præbens destruat potiùs, quàm ædificet, vel concubinarii, aut fœneratores, vel ebrietati, ludisvè alearum dediti, vel satores rixarum, vel negotiatores, vel arma gestantes, vel incertis sedibus vagantes, vel Clericalem habitum, Tonsuramque non deferentes, vel Ecclesiastica Immunitate in fraudem tributorum, & vectigalium a Laicis non exemptis solvendorum temerè abutentes, vel qui demum similia, aut majora crimina patrantes, numero magis, quàm merito ad Ecclesiam pertinere visi fuerint; Episcopi, præmissis tamen necessariis monitionibus, servatisque aliis de jure servandis, contra ipsos, ad pœnas a Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris, & a Sacris Conciliis impositas, & etiam ad privationem Beneficiorum, Cappellaniarum, & Ecclesiasticorum Officiorum in omnibus illis casibus, in quibus prædicta privatio a Sacris Canonibus imposita est, humanis quibuscumque rationibus posthabitis, procedant, memores seipsos neglectæ subditorum emendationis condignas, Deo vindice, pœnas persoluturos.

7 Sed & cum Personæ Ecclesiasticæ nunquam satis in obsequiis supremo Numini exhibendis, iisque præstandis, quæ eorum statui consentanea sunt, exerceri valeant; plurimùm in Domino commendamus pium morem in plerisque Hispaniarum Diœcesibus vigentem, ut Clerici tam in minoribus, quàm in majoribus Ordinibus constituti, atque etiam Presbyteri, tametsi Beneficia, vel Officia Ecclesiastica non habentes, superpelliceo induti in Ecclesiis, quibus adscripti fuerint, Missæ Conventuali cum Cantu celebratæ, necnon primis, & secundis Vesperis Officii diebus Dominicis, aliisque Festis assistant. Quin imò enixè hortamur, ut Episcopi aliarum Diœcesium, in quibus mos ille institutus hactenus non fuerit, id in posterum servari curent in omnibus, ac insuper satagant, ut omnes Ecclesiastici prædicti etiam collationibus habendis coram Parochis suis, vel aliis ab Episcopo deputatis super casibus conscientiæ forum concernentibus, & super ritibus, ac cœremoniis sacris intersint.

8 Et quoniam in prædictis Hispaniarum Regnis reperiri intelleximus

Beneficia, & Cappellanias etiam de Jurepatronatus, vel Ecclesiasticorum, vel Laicorum, nullo tamen certo proventu instructas, vel adeo tenui, ut nec ad dimidiam, nec ad tertiam partem congruæ pro Clericis ad sacros Ordines promovendis necessariæ ascendat; malis haud quidem levibus indè erumpentibus occurrere cupientes, statuimus, & mandamus, quod Episcopi ad Beneficiorum, & Cappellaniarum, quæ nullum certum redditum habent, suppressionem statim deveniant. De aliis verò Beneficiis, & Cappellaniis, quarum certus annuus fructus ad memoratam saltem tertiam Congruæ partem non ascendit, decernimus nulli in posterum conferendam esse primam Tonsuram ratione juris assequendi aliquod ex dictis Beneficiis, & Cappellaniis. Utque Patronatuum jura, quantùm fieri possit, salva remaneant; liceat Patronis tam Ecclesiasticis, quàm Laicis ad dicta Beneficia, & Cappellanias nominare, non tamen veluti ad Beneficia Ecclesiastica requirentia in nominandis primam Tonsuram, sed tanquam ad legata pia; & nominati, tametsi primam Tonsuram non habentes, ea retinere possint uti pia legata cum onere adimplendi omnia onera à Fundatoribus injuncta.

9 Non sine gravi animi nostri dolore etiam accepimus, quod, quamquam Tridentina Synodus decreverit omnes, qui Parochiales, vel alias curam Animarum annexam habentes Ecclesias quocumque modo obtinent, debere diebus saltem Dominicis, & Festis solemnibus plebes sibi commissas pro sua, & earum capacitate pascere salutaribus verbis, docendo ea, quæ Christi fideles ad salutem scire oportet, ac explicando Divinæ legis præcepta, Fideique Dogmata, puerosque ejusdem Fidei rudimentis imbuendo, & brevi, facilique sermone vitia denuntiando, quæ declinare, & virtutes, quas sectari oporteat; nihilominus nonnulli Parochialium Ecclesiarum Rectores, hæc, quæ suarum partium adeò sunt, prætermittunt, culpam hujusmodi à se amoliri nitentes, vel prætextu immemorabilis, sed quidem pravæ consuetudinis, vel quia hæc ab ipsis præstari necesse non videatur, suppetente nimirum copia aliorum habentium Sacras Conciones in aliis Ecclesiis, itemque imbuentium pueros Mysteriis Fidei, vel in scholis, vel in compitis. Ne itaque sub inani istarum, aliarumque similium excusationum prætextu tanta Christianæ Reipublicæ pernicies struatur, distinctè præcipimus singulis Hispaniarum Archiepiscopis, & Episcopis, ut omninò efficiant, quod omnes ii, qui Animarum curam gerunt, munia prædicta per seipsos, vel, si legitimè impediti fuerint, per alios idoneos diligenter exequantur. Si verò aliqui non satis habiles ad illa obeunda reperiantur; iidem Archiepiscopi, & Episcopi per alios à se deputandos sumptibus Parochorum minùs idoneorum opportunè suppleri curent: & in posterum Beneficia, quibus Animarum cura imminet, nonnisi

verè

verè idoneis ad memorata Officia per se ipsos adimplenda conferantur.

10 Præterea, ne Constitutionis Sancti Pii V. etiam Prædecessoris Nostri, in qua taxatur congrua fructuum portio Vicariis perpetuis Animarum curam exercentibus assignanda, interpretationem ab eius sententia alienam fieri contingat, declaramus Constitutionem illam pertinere dumtaxat ad Vicarios perpetuos illarum Ecclesiarum Parochialium, quæ aliis Ecclesiis, Monasteriis, Collegiis, Beneficiis, & Locis Piis vnitæ sint: necnon portionem annuam fructuum, quæ ibidem statuitur assignanda ipsis Vicariis in summa non majori, quàm centum, nec minori, quàm quinquaginta scutorum, intelligi debere de scutis argenteis juliorum decem monetæ Romanæ pro quolibet scuto.

11 Quoties itaque in aliis Parochialibus Ecclesiis, quæ, ut præfertur, unitæ non sint, oportuerit ex aliqua justa causa provideri per Coadiutores Parochorum, aut per Vicarios temporarios; curæ erit Episcopis pro data sibi à Tridentina Synodo potestate partem fructuum prædictis Coadiutoribus, aut Vicariis assignandam determinare in ea quantitate, quæ pro suo prudenti arbitrio, & conscientia conveniens videbitur, ratione videlicèt habita reddituum, & emolumentorum Ecclesiæ Parochialis, in qua deputati fuerint, nec non inspectis conditionibus Loci, numero Animarum, qualitate laboris, & quantitate impensarum, quas commissi Officii necessitas postulaverit. Quod si Parochi ab Episcopis moniti, congruo iisdem termino præfixo, Coadiutores, sive Vicarios temporarios, quoties opus fuerit, assumere neglexerint, poterunt ipsi Episcopi eos, quos huic muneri idoneos censuerint, auctoritate propria deputare cum assignatione antedictæ portionis fructuum. Et nihilominus ubi etiam prædicti Coadiutores, aut Vicarii temporarii à Parochis nominati, vel assumpti fuerint, de eorum idoneitate Episcopis constare per examen debeat, antequam ad exercitium admittantur; nec satis sit, quod ad Confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi aliis etiam qualitatibus ad Curam Animarum rectè exercendam opportunis præditi noscantur. Quibus si careant, nec Parochi deinde intra alium similem terminum ab Episcopis præfigendum alios verè idoneos nominaverint: tunc pariter ad ipsos Episcopos liberè spectet deputatio cum dicta congruæ assignatione; nec ulla Parochorum contradictio, aut exemptio, aut appellatio, aut cujuscumque Judicis inhibitio executionem deputationis, & assignationis certæ partis fructuum in casibus præmissis suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetudine, etiam immemorabili.

12 Verùm quia non satis Animarum curæ, & necessitatibus quandoque consultum est per hoc, quod ad obeunda Parochialia munia alii Sacerdotes Parochis adjungantur, sed majora remedia adhiberi

 opor-

oportet, quotiès nempè ob Locorum distantiam, sivè itineris difficultatem Parochiani sine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis, Divinisque Officiis audiendis accedere ad Ecclesiam Parochialem nequeant; tunc quidem meminerint Episcopi licere sibi pro suo arbitrio, invitis etiam Rectoribus, vel intra easdem Parochias destinare alias Ecclesias, in quibus Sacerdotes Parochorum Coadiutores Sacramenta ministrent, & Divinum Cultum exhibeant, vel novas Parochias, novasque Parochiales Ecclesias à veteribus distinctas constituere, iisque novos Parochos præficere, assignata ex redditibus ad veterem Parochialem Ecclesiam quomodocumque pertinentibus convenienti portione ad victum eorum, qui, vel tamquam Coadiutores in dictis aliis Ecclesiis deputati, vel tamquam distincti, & independentes Parochi curam Animarum exercuerint; nulla ad præmissa impedienda suffragante appellatione, aut inhibitione.

13 Cum ad præscriptum quoque Tridentinæ Synodi Episcopis is honor tribuendus sit, qui eorum dignitati convenit, eisque in Choro, & in Capitulo, in Processionibus, & aliis actibus publicis primus locus esse debeat, & præcipua omnium rerum agendarum auctoritas; mandamus id religiosè, ac perpetuò observari in omnibus actibus adeo justæ hujusmodi præeminentiæ, & auctoritati consentaneis, non obstantibus privilegiis etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, sententiis, juramentis, & concordiis, quæ suos tantùm obligent Auctores.

14 Præterea, ut claustralis quoque disciplinæ vigor illibatus permaneat, Pontificiæ nostræ solicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cùm itaque experientia compertum fuerit quantum detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad religiosum habitum admittantur, quàm vires redditum patiantur: moderno, ac pro tempore existenti Nostro, & Apostolicæ Sedis in iisdem Hispaniarum Regnis Nuntio per præsentes committimus, & mandamus, ut curet, & vigilantiam adhibeat, ne contra præscriptum memorati Concilii Tridentini in Monasteria, Conventus, & Domos, tam Virorum, quàm Mulierum, siue Bona immobilia possideant, siue non possideant, major numerus recipiatur, quàm qui, vel ex proventibus propriis ipsorum Monasteriorum, Conventuum, aut Domorum, vel ex consuetis eleemosynis, aliisve quibuscumque obventionibus, in commune tamen conferendis, commodè possit sustentari.

15 Quoties verò Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omninò Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum à piæ memoriæ Clemente Papa VIII. Prædecessore etiam nostro confirmatum die 15. Martii 1596., quo sancitur non ad alium, quàm ad Episcopum Diœcesanum literas Dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione à suis Superioribus esse dirigendas,

das,

das, præterquam in casu, quo Diœcesanus a Diœcesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus; quo etiam casu in litteris Dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de prædicta Episcopi Diœcesani absentia, vel de illa alia causa, videlicèt, quod Ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen quoad prædicta Regularibus illis, quibus per speciale privilegium a Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut a quolibèt Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo Indulto nihil per præsentes innovare intendimus. Noverint autem Episcopi se debere per semetipsos, secluso ægrotationis casu, Ordines conferre, & sacrorum Ordinum collationem statutis à jure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis, & adstantibus Canonicis, publicè habendam esse, vel si in alio Diœcesis loco, semper tamen in Ecclesia quantum fieri poterit digniori, & præsente Clero eiusdem loci. Nè verò incertitudò, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis grave afferat incommodum promovendis, varia Diœcesis loca inhabitantibus; per mensem ante singulis vicibus publico Edicto ab iisdem Episcopis denuntietur, se ordinationes esse habituros, adeo ut quoties denunciatio hujusmodi facta non fuerit, inde satis intelligant Regulares, Episcopum Diœcesanum Ordinationes ea vice minimè esse habiturum, sibique idcircò licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere cum litteris Dimissorijs suorum Superiorum ad eum directis, servata in iis forma superiùs expressa.

16 Episcopi in omnibus Mulierum Monasteriis sibi subiectis Ordinaria, in aliis verò exemptis auctoritate Sedis Apostolicæ inconcusè observari curent, quę circa Sanctimonialium clausuram, vetitumque in dicta Monasteria ingressum, tam in Decretis Tridentinæ Synodi, quàm in Constitutione similis memoriæ Gregorii Papæ XIII. etiam Prædecessoris Nostri edita Idibus Januarij anni millesimi quingentesimi septuagesimi quinti providè ordinata sunt.

17 Perpendentes etiam Christianæ Reipublicæ in primis expedire, ut ministerium, ac potestas clavium in remittendis, retinendisque peccatis rectè exerceatur; declaramus Sacerdotes, tam Seculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatam, vel quoad locum, vel quoad genus Personarum, vel quoad tempus, non posse pœnitentiæ Sacramentum administrare extra tempus, vel locum, vel genus Personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque privilegio etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente nullatenus suffragaturo. Cumque idem Innocentius Prædecessor per suas die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi expeditas litteras decreverit Sacerdotibus tam Secularibus, quam Regularibus non licere confessiones eorum, à quibus ex Indulto prædictæ Bullæ Cruciatæ ad id electi fuerint, audire, absque præcedenti approba-

tione

tione Ordinarii illius Loci, in quo ipsi Pœnitentes degunt, & Confessores eligunt, etiam ab Ordinariis aliorum Locorum antea approbati fuissent, ac etiamsi Pœnitentes Ordinariis illis, qui Confessores Electos approbassent, subditi essent; nècnon Confessiones aliter factas, ac respectivè exceptas, nullas fore, irritas, & invalidas, & Confessores ipso jure suspensos esse: Nos eamdem Constitutionem approbantes, confirmantes, & innovantes declaramus insuper prædictis Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam Regularibus ad Confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio Privilegio electis suffragari minimè etiam posse, quòd approbati alias fuerint ab Episcopo illo, qui aliquando fuerit Ordinarius Loci, in quo Confessiones audiendæ sint, sed talis tunc temporis ampliùs non existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatui renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam auctoritate Apostolica translatus reperiatur; sed necessariam omninò esse illius, qui actualitèr, & pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Diœcesi exerceat, approbationem. Hæc tamen suffragetur etiam tacita, eaque adesse censeatur, quousque præcedens licentia, sivè approbatio duret, & revocata ab eo non fuerit; in quo casu nova, & expressa impetranda erit, si illa præcedentèr obtenta, vèl per temporis adscripti lapsum expiraverit, vèl per posteriorem revocationem sublata fuisset.

18 Meminerint quoque Regulares se excipere non posse Confessiones Monialium, tametsi eorum regimini, & gubernio subjectæ sint, nisi ultra licentiam suorum Prælatorum Regularium præcedat examen coram Episcopo Diœcesano faciendum, ejusque specialis quoad Confessiones dictarum Monialium approbatio; remota quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili.

19 Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat; si in posterum Superiores Regulares quoad Monasteria ipsis subjecta totiès prędictū extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vèl si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nèc saltèm semel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem aut Sæcularem, aut Regularem alterius diversi Ordinis Professorem: in his casibus Episcopi pro suo arbitrio, & conscientia deputationem hujusmodi facere possint, nèc illa quovis titulo, aut prætextu à Superioribus Regularibus valeat impediri.

20 Episcopi insupèr abusus omnes, qui in Ecclesiis aut Sæcularibus, aut Regularibus contra præscriptum Cæremonialis Episcoporum, & Ritualis Romani, vèl Rubricas Missalis, & Breviarii irrepserint, studeant omninò removere. Et, si adversùs ea, quæ in dicto Cæremoniali statuta sunt, consuetudinem etiam immemorabilem allegari contingat; postquam recognoverint, aut eam non satis probari, aut etiam probatam suffragari; utpotè irrationabilem, de

jure

jure non posse : executioni eorum, quæ in dicto Cæremoniali constituta sunt diligentèr incumbant; nec ulla suspensiva appellatio admittatur.

21 Sedulò pariter curent iidem Episcopi, ut eliminentur abusus, si qui forsàn, tam quoad Ecclesiasticos Sæculares, quam quoad Regulares inducti fuerint adversùs Concilii Tridentini Decretum de observandis, & evitandis in celebratione Missarum sess. 22., & contra Regulares, si opus fuerit, procedant ex Apostolica delegatione in eo decreto ipsis indulta, postposita quacumque appellatione suspensiva, sed solùm reservata in devolutivo super quocumque dubio, quod excitari contingeret, declaratione Congregationis pro tempore existentium S. R. E. Cardinalium memorati Concilii Interpretum.

22 Cumque circa Missarum celebrationem in privatis Oratoriis, necnon circa usum Altaris gestatorii, à recol. memor. Clemente Papa XI. Prædecessore etiam nostro opportunum Decretum promulgatum fuerit die 15. Decembris anni 1703. Episcopi dent operam, vt omnia ibidem Statuta etiam in Regnis Hispaniarum serventur, idemque Decretum in suis respectivè Diœcesibus, ut faciliùs omnibus innotescat, publicari faciant, addita etiam prohibitione, ne in privatis Regularium Cellis, sive Cubiculis erigatur Altare pro re Sacra ibidem facienda, & contra quoscumque contravenientes censuris etiam Ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicæ in memorato Decreto ipsis delegata, remotaque quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili. Declaramus tamen, quod cum in prædicto Decreto statuatur, non licere Episcopis extra Domum propriæ habitationis in Domibus Laicis erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missæ sacrificium celebrare, sive celebrari facere; hujusmodi prohibitio intelligenda non sit de Domibus etiam Laicis, in quibus ipsi Episcopi fortè occasione Visitationis, vel itineris hospitio excipiantur, ut nec etiam quando Episcopi in casibus à Jure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicæ licentia absentes à Domo propriæ ordinariæ habitationis, moram idcircò faciant in aliena Domo per modum similis habitationis; his enim casibus licita iis erit erectio Altaris ad effectum prædictæ celebrationis, non secus, ac in Domo propriæ ordinariæ habitationis.

23 Præcipimus quoque accuratè attendi, ac adimpleri quæcumque alia præscribuntur in ejusdem Generalis Synodi sess. 25. de Regularibus, & Monialibus. Cumque in cap. 25. amplissimè derogetur omnibus contrariis Privilegiis sub quibuscumque formulis verborum conceptis, ac Mare magnum appellatis, etiam in fundatione obtentis, necnon Constitutionibus, & Regulis etiam juratis, atque etiam consuetudinibus, vel Præscriptionibus, etiam immemorabilibus; sciant omnes derogationem hujusmodi non ad ea tan-

tùm

tùm referri, quæ in prædicto Capite continentur, sed etiam ad alia, quæ in singulis superioribus Capitibus ejusdem sessionis constituta sunt.

24 Ad hæc, ut recta in Judiciis ratio servetur, præcipimus, quod ubi in Causis Criminalibus Ordinarij Locorum in Regnis Hispaniarum processerint ex Officio, hoc est non ad ullius querelam, sive accusationem, si ab eorumdem Ordinariorum Sententiis appellatio, vel ad Sedis Apostolicæ Nuntium, vel ad Metropolitanos interposita fuerit; tùnc (ne alioquin, si nullus Actoris partes gerat, delinquentes pęnam suis criminibus debitam effugiant), Procuratores Fiscales Tribunalis Nuntiaturæ Apostolicæ, & respectivè etiam Curiæ Metropolitanæ, instantias, aliosque actus desuper necessarios peragant, & prosequantur, ut prædictæ Ordinariorum sententiæ justam confirmationem, & executionem obtineant. Quod si dictis Procuratoribus Fiscalibus non citatis, & inauditis, contrarias Sententias in gradu appellationis proferri contigerit; istæ prorsùs nullæ sint, ac irritæ cum omnibus actis gestis, nullumque sortiri debeant effectum: quin immo præcedentes Ordinariorum sententiæ executioni mandentur, perindè ac si appellatio ab iis interposita nullatenus fuisset.

25 Cæterùm cum generaliter circa appellationes, & inhibitiones satis prouisum fuerit per Constitutionem piæ mem. Innocentii Papæ IV. Prædecessoris etiam Nostri in Cap. *Romana*, ac etiam per Decreta Concilii Tridentini, itemque alia edita die 16. Octobris 1600. a Congregatione Negotiis, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita, & a præfato Clemente VIII. Prædecessore confirmata, ac denique etiam alia promulgata tempore Pontificatus similis mem. Vrbani Papæ VIII. Prædecessoris itidem Nostri, die videlicet 5. Septembris 1626., volumus, & mandamus, quod quidquid in omnibus memoratis Constitutionibus, & Decretis statuitur, diligentissimè per omnes iis comprehensos observetur in Causis ad Curias Ecclesiasticas pertinentibus in Regnis Hispaniarum; quacumque consuetudine etiam immemorabili, vel quovis privilegio, aut stylo concedendi etiam quasdam Inhibitiones nuncupatas temporarias penitùs excluso.

26 Quo verò ad Judices Conservatores, & modum, ac facultatem procedendi in Causis Ciuilibus, quæ ad eorum cognitionem pertinere possint, inviolatè custodienda erit norma præscripta in Constitutionibus fel. rec. Innocentii IV., Alexandri IV., Bonifacii VIII., Gregorii XV., aliorumque Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum hac de re editis, necnon in Decretis Concilii Tridentini, sub pęnis ibidem contentis, quas præsenti nostra Constitutione innouamus, & confirmamus; hoc etiam addito, ut iidem Judices Conservatores, & mandatorum suorum Executores exhibere debeant Episcopis, aliisque locorum Ordinariis litteras suæ

de-

deputationis, quarum vigore procedere intendant.

27 Enixè denique, & ex intimo Paterni Cordis Nostri sensu omnes è religiosissima Hispanica Natione monemus, ut memores sint teneri se exactè, firmiter, & cum effectu observare etiam omnia, & singula in cæteris omnibus ejusdem Tridentini Concilii Decretis sancita. Et ne eorum executio post hac ullo modo impediatur, aut retardetur; decernimus, ac declaramus nullum pro impedienda, aut suspendenda executione Conciliarium sanctionum ejusmodi, aut Decretorum, quæ ab Ordinariis edita fuerint pro executione pariter eorum, quæ in ipso Concilio statuta sunt, suffragari posse, ac debere contrarium Privilegium, quod ante prædicti Concilii promulgationem a Sede Apostolica obtentum fuerit, nisi etiam post ipsum Concilium fuerit in forma specifica ab eadem Apostolica Sede confirmatum, vel noviter concessum; itemque obstare non posse ullum Statutum, vel Concordiam, quæ a prædicta Apostolica Sede specialiter confirmata non sit, neque quemcumque longævum non usum, aut contrariam consuetudinem, vel præscriptionem etiam centenariam, vel immemorabilem, nisi forsan præfatæ consuetudinis, aut prescriptionis materia capax sit, & insuper consuetudo, aut præscriptio immemorabilis probata iam sit, & admissa a competenti Judice per tres Sententias conformes, vel per unam, quę in judicatum transierit, nec demum quamcumq; appellationem, sive inhibitionem etiam temporariam; reservato dumtaxat recursu in devolutivo ad memoratam Congregationem Cardinalium ejusdem Concilii Interpretum; quibus etiam tamquam Exequutoribus præsentium nostrarum litterarum, non solum committimus, & mandamus, ut eas, ipsarumque Decreta, & Ordinationes omnes perpetuò, & inviolabiliter observari faciant cum eadem potestate, que iisdem Cardinalibus a Sede Apostolica tributa est pro executione Decretorum memorati Concilii, sed etiam privativè facultatem impertimur, quandocumq; opus fuerit, interpretandi, explicandi, ac declarandi eamdem nostram Constitutionem, omnesque, & singulas Ordinationes in ea contentas (exceptis his, quæ ad Cœremoniale Episcoporum, Rituale Romanum, & Rubricas Missalis, & Breviarii pertinent) quatenùs illis dubietas aliqua, aut difficultas emerserit; non retardata tamen interim illarum executione, adeo ut ante hujusmodi executionem nec ullus recursus ad eamdem Congregationem Cardinalium, nec ulla super quovis Dubio consultatio promoveri possit. Decretis verò, & Declarationibus a prædicta Congregatione faciendis, postquam nostra, aut Romani Pontificis pro tempore existentis approbatio accesserit; statim quęcumque reclamatio, aùt consultatio omninò cessare, perpetuumquę silentium desuper impositum censeri debeat.

Decernentes paritèr easdem præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus

for-

sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissimè suffragari, & ab eis respectivè inviolabilitèr, & inconcussè observari debere; sicque, & non alitèr per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Sedis præfatæ Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis alitèr judicandi, & interprætandi facultate, & authoritate, ubique judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secùs super his à quoquam quavis auctoritate scientèr, vel ignorantèr contigerit attentari.

Non obstantibus præmissis, ac quatenùs opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, & quorumvìs Monasteriorum, Conventuum, Ecclesiarum, Locorum Piorum, aliisve quibusvis etiam Juramento, confirmatione Apostolica, aut quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus; ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Monasteriis, Conventibus, Ecclesiis, & Locis Piis prædictis, illorumque respectivè Superioribus, aliisve quibuslibet Personis, etiam specialissima mentione dignis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis, etiam Motu Proprio, ac ex certa scientia, & de Apostolicæ Potestatis plenitudine in genere, vel in specie, seù aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seù quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores, ac si de verbo ad verbum exprimerentur, & insererentur, nihil penitùs omisso, & forma in illis tradita observata, eisdem præsentibus pro expressis, & insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialitèr, & expresè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seù exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarij publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ

tutæ munitis, eadem prorsùs fides, tàm in Judicio, quàm extra illud ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xiij Maij 1723. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Cùm autèm, sicut accepimus, tametsi præmissa à memorato Innocentio Prædecessore maturo, ac saluberrimo fuerint constituta, & ordinata Consilio, illa nihilominùs, nec dùm plenariæ executioni, ut par erat, demandata fuerint, neque proindè optatos fructus usquequaque proferre valuerint; Hinc est, quòd Nos probè considerantes, nihil magìs alios ad veram Pietatem, & Dei Cultum assiduè instruere, & excitare, quàm eorum vitam, & exemplum, qui se Divino Ministerio dedicarunt, facilèque fieri posse, ut Populus in via Domini prosperè, & félicitèr progrediatur, si Clerus illi præluceat, ac suavèm in eo Sanctioris Disciplinæ, bonorumque Operum odorem diffundat, ac propterea eorumdem præmissorum ad hunc tàm pium, & salutarem finem tendentium subsistentiæ, ac paratæ executioni, sublatis quibusvis impedimentis, quantùm cum Domino possumus, Pastorali nostra cura, & sollicitudine consulere cupientes, præinsertas Innocentii Prædecessoris Literas, & quæcumque in eis constituta, ordinata, sancita, decreta, & declarata, ac aliàs quomodolibet contenta, & expressa, Auctoritate Apostolica, tenore præsentium perpetuò approbamus, & confirmamus, ac quatenùs opus sit, innovamus, & de novo constituimus, ordinamus, sancimus, decernimus, & declaramus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adiicimus; necnon tàm Dilecto Filio nostro, & Sedis præfatæ in Regnis Hispaniarum Nuncio nunc, & pro tempore existenti, quod ea, quæ ad ipsum, ejusque Tribunal pertinent, quàm Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, Episcopis, cæterisque Locorum Ordinariis, & Superioribus, ac etiam Dilectis Filiis utrique Clero Sæculari, & Regulari eorumdem Regnorum districtè, ac sub interminatione Divini Judicii Auctoritate præfata harum Serie præcipimus, & mandamus, ut illa omnia, & singula omni mora, dilatione, & cunctatione sublata, debita Obedientia exequantur, & accuratè, ac exactè servent, faciantque respectivè illa ab iis, ad quos spectat, & quandocumque spectabit in futurum eadem Auctoritate omnimodæ executioni demandari, & inviolabilitèr observari. Decernentes paritèr, ità in præmissis per quoscumque Judices, Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, & dictæ Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque Præeminentia, & Potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis alitèr judicandi, & interprætandi facultate, & Auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secùs super his à quoquam quavis Auctoritate scientèr, vel ignoran-

tèr

tèr contigerit attentari. Non obstan. omnibus, & singulis illis, quæ prædictus Innocentius Prædecessor in Literis suis præinsertis voluit non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque. Ut autèm eædem præsentes Literæ ad omnium notitiam faciliùs deveniant, volumus illas, seù earum Exempla ad valuas Ecclesiæ Lateranen., ac Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, affigi, & publicari; Sicque publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perindè arctari, & afficere, ac si unicuique eorum nominatìm, & personalitèr intimatæ fuissent; Utque ipsarum Literarum transumptis, seù Exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsùs fides tàm in Judicio, quàm extra illud ubiquè adhibeatur, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxiij. Septembris 1724. Pontificatus Nostri Anno Primo.

F. Card. Oliverius.

Anno à Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo vigesimo quarto, Indictione secunda, die vero Prima Octobris, Pontificatus SS. D. N. D. BENEDICTI, Divina Providentia Papæ XIII. Anno Primo, supradictæ Literæ Apostolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Basilicarum Principis Apostolorum, S. Joannis in Laterano, & S. Mariæ Majoris, prout similiter ad valvas Cancellariæ Apostolicæ, & Magnæ Curiæ Innocentianæ, & in Acie Campi Floræ, aliisque locis solitis, & consuetis Urbis, dimissis copiis, ut moris est, per Nos Franciscum Baldum, & Dominicum de Martinis Apostolicos Cursores.

Joannes del Rè Magister Cursorum.